

INSPIRACJE I ŹRÓDŁA:

Kościół powszechny w nauczaniu posoborowym kładzie duży nacisk na formację stałą duchowieństwa¹ i uznaje ją za *jedno z najdelikatniejszych i najważniejszych zadań, od których zależy przyszłość ewangelizacji ludzkości.*²

*Formacja stała jawi się jako nakaz płynący z samej natury przyjętego daru i sakramentalnej posługi, jest zatem konieczna w każdym czasie. Dziś jednak wydaje się szczególnie pilna, nie tylko ze względu na szybkie przemiany społeczne i kulturowe, /.../ ale także w perspektywie <<nowej ewangelizacji>>, która stanowi najistotniejsze i nie cierpiące zwłoki zadanie Kościoła.*³

Wyzwaniem dnia dzisiejszego jest tworzenie takich struktur instytucjonalnych formacji stałej, w których mogłaby ona się pełniej urzeczywistniać: *Jak kiedyś, po Soborze Trydenckim, powstały seminaria i nowicjaty do prowadzenia formacji początkowej, tak **dzisiaj jesteśmy wezwani do tworzenia form i struktur**, które podtrzymywałyby każdą osobę konsekrowaną w jej stopniowym kształtowaniu się na wzór dążeń Syna (por. Flp 2,5). **Byłby to znak instytucjonalny nadzwyczaj wymowny.***⁴

***Należy życzyć sobie, by tam gdzie, to jest możliwe, założono „DOM DUCHOWIEŃSTWA”,** który mógłby stanowić także miejsce wspomnianych spotkań formacyjnych oraz punkt odniesienia w wielu innych sytuacjach. Taki dom winien dysponować wszystkimi strukturami organizacyjnymi, które uczyniłyby go przyjemnym i zachęcającym. Tam, gdzie takie centrum nie istnieje, a zachodzą takie potrzeby, radzi się utworzyć, na poziomie krajowym lub regionalnym, struktury służące fizycznej, psychicznej oraz duchowej odnowie kapłanów.*⁵

Biskupi Polscy w 2006 roku w Liście o Stałej Formacji Kapłańskiej, podkreślając znaczący wkład Salwatorianów w formację duchowieństwa w Centrum Formacji Duchowej w Krakowie, zwłaszcza w Szkole Wychowawców Seminariów Duchownych Diecezjalnych i Zakonnych, zachęcają także, aby **w odniesieniu do modelu formacji stałej duchowieństwa polskiego szukać też nowych form bardziej adekwatnych do aktualnej sytuacji Kościoła.**⁶

Liczne głosy salwatorianów, także w formie postulatów na kapituły, wyrażają potrzebę adekwatnego zaradzenia pojawiającym się kryzysom współbraci oraz odejściom z kapłaństwa i życia zakonnego.

1. Patrz zwłaszcza: *PASTORES DABO VOBIS*, 70-81; *VITA CONSECRATA*, 69-71; *DYREKTORIUM O POSŁUDZE I ŻYCIU PREZBITERÓW*, 87-115; „DAR POWOŁANIA DO KAPŁAŃSTWA” *RATIO FUNDAMENTALIS INSTITUTIONIS SACERDOTALIS*, 80-88.
2. *PASTORES DABO VOBIS*, 2.
3. *PASTORES DABO VOBIS*, 70.
4. *MŁODE WINO, NOWE BUKŁAKI. ŻYCIE KONSEKROWANE OD SOBORU WATYKAŃSKIEGO II I WYZWANIA NADAL OTWARTE*, 35e.
5. *DYREKTORIUM O POSŁUDZE I ŻYCIU PREZBITERÓW*, 102.
6. LIST BISKUPÓW POLSKICH DO PREZBITERÓW KOŚCIOŁA W POLSCE O STAŁEJ FORMACJI KAPŁAŃSKIEJ „ABYŚMY NIE USTALI W DRODZE”, Warszawa 2006, patrz punkt 11 i 14.